

HỒI 16

TỬ LAO HẮC NGỤC

Hoàng Thượng Chí không tin rằng tai chàng lại có thể nghe những câu nói ấy. Chàng cũng không tin trên thế gian này lại có một người mẹ độc ác, không có chút nhân tính như vậy. Có lẽ nào bà ta lại không nhận ra chàng là ai?

Chàng cất tiếng khàn khàn nói nữa:

- Thưa Giáo Chủ phu nhân! Bà có nhớ đứa con nít đã được Độc Thủ Long nuôi nấng...

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh mặt phấn biến đổi, không chờ cho Hoàng Thượng Chí nói dứt câu, đã bước tới, dùng ngọc chưởng lẹ như chớp đánh tạt tới.

Hoàng Thượng Chí đứng trơ trơ ra đấy, thâm nghĩ:

- Mình đã nói đến như vậy có lý nào bà còn không hiểu. Có lẽ bà làm tai ngơ mặt điếc để cố giết mình...

Chàng mới nghĩ đến đấy thì một làn chưởng phong đã ép đến trước ngực chàng.

Bùng một tiếng, lẫn với tiếng la thảm thiết, toàn thân Hoàng Thượng Chí bắn tung ra ngoài một trượng. Một vòi máu trong miệng chàng phun ra, bắn vào vạt áo của Vương Thúy Anh, lổ đổ như in những đóa hoa đào.

Tiểu Giáo Chủ giật mình bước tới, nhìn vào mặt thân mẫu, thấy nét mặt Vương Thúy Anh cau lại, hơi giận phùng phùng.

Hoàng Thượng Chí tuy bị một chưởng phong nhưng công lực chưa sút kém mấy. Chàng tức giận lồm cồm ngồi dậy, gượng gạo vung tay trả lại một đòn.

Một làn gió vút tới, Vương Thúy Anh chỉ lảo đảo một tí, nhưng bà kịp thời tránh né, dùng ngón tay điểm lại. Hoàng Thượng Chí lúc này đã mất tinh thần, không còn biết đường tránh đỡ nữa, nên liền bị té xuống.

Bốn lão già áo xanh bước tới, cúi đầu trước Vương Thuy Anh. Một lão nói:

- Xin phu nhân sai khiến!

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh nhìn qua Hoàng Thượng Chí, thấy chàng vẫn còn nằm mọp dưới đất chưa dậy, liền cất tiếng nói với giọng lạnh lạnh:

- Hãy đưa nó vào tử lao! Ngày mai sẽ đem nó xử tử cùng với tên tử tội số năm mươi hai.

Bốn giọng nói vang lên một lượt:

- Xin tuân lệnh.

Tiểu Giáo Chủ hé môi thở thê:

- Thân mẫu! Sao thân mẫu không giao cho hình đường thẩm vấn đã.

Vương Thúc Anh lắc đầu:

- Khỏi cần! Thằng nhỏ này chỉ là một đứa bạo nghịch, ta chắc nó không có dụng tâm gì.

Một trong bốn lão già áo xanh bước tới kẹp tay vào cổ Hoàng Thượng Chí toan dẫn vào tử lao.

Nhưng Thái Hằng Nga Vương Thúc Anh khoác tay bảo:

- Hãy khoan!

Đoạn bà bước đến, đưa ngón tay điểm trên mình Hoàng Thượng Chí, và nói:

- Thằng mặt lạnh này công lực không phải tầm thường. Trước hết ta cần phải phế trừ võ công của nó, để khỏi sang ra chuyện bất ngờ đáng tiếc. Các người nhớ trước khi giam vào ngục bảo Tổng Quản tử lao phải điểm vào tám huyệt của nó đã.

Bốn lão áo xanh lại cúi đầu nói lên một lượt:

- Xin tuân lệnh.

Dứt lời bốn lão áo xanh kẹp Hoàng Thượng Chí mỗi người một tay bước đi thoăn thoắt phút chốc đã mất dạng.

Thái Hằng Nga Vương Thúc Anh lại cầm lấy tay con bà quay gót vào trong.

Một lão già râu rậm và hơn hai mươi bộ hạ tiễn biệt rất cung kính.

oOo

Sau khi Hoàng Thượng Chí bị bắt chẳng bao lâu, thì ngoài Liên Hoàn Thao có một bóng người mảnh khảnh xuất hiện.

Đó là Đông Phương Huệ, người con gái cải nam trang giả làm tiểu du cái.

Chỉ đến chậm có phút chốc mà Đông Phương Huệ không gặp được Hoàng Thượng Chí.

Trước đây, Hoàng Thượng Chí không tìm thấy Đông Phương Huệ, ngỡ là Đông Phương Huệ bị Thiên Tề Giáo bắt, nên chàng vào Liên Hoàn Thao để tìm. Ngược lại, Đông Phương Huệ lại nghĩ Hoàng Thượng Chí bị Thiên Tề Giáo bắt nên nàng lén lữa đến nơi đây. Cả hai đều đến một chỗ, nhưng rủi ro lại không được gặp mặt nhau.

Tiểu Du Cái Đông Phương Huệ vốn thông minh biết rằng trong Liên Hoàn Thao đồ đảng của Thiên Tề Giáo rất đông, lại gồm toàn những tay cao thủ, cho nên nàng không xông vào ngay, mà chỉ lảng vảng bên ngoài, chờ đến canh hai, tối trời mới phi thân nhảy vào trong cốc.

Khi vào trong, nàng đã khéo léo, tránh được mấy ngã đường có đồ đảng của Thiên Tề Giáo canh. Tuy nhiên, đường trong cốc quanh co hiểm trở, ngang dọc rất nhiều.

Chạy cả mấy giờ mà vẫn không thấy gì thay đổi. Nàng lấy làm ngạc nhiên! Con đường nàng đi vừa rồi lại hiện ra trước mắt. Quá tức giận Đông Phương Huệ lại co giò chạy một lúc, rồi con đường cũ vẫn hiện ra.

Đông Phương Huệ ngẫm nghĩ một lúc lâu, nhưng vẫn không tìm ra được nguyên nhân tại sao lại thế. Nàng chợt nghĩ giờ này gần sáng rồi mà không tìm được đường vào được Liên Hoàn Thao, nên lẩm bẩm:

- Thật là vô ích! Cả đêm mệt nhọc mà không trông được mặt ca ca.

Đông Phương Huệ hậm hực trở bước quay ra. Nhưng con đường nàng vào lúc canh hai không còn nữa. Nàng đã hoàn toàn lạc lối trong sơn cốc này rồi.

Lòng Phương Huệ bối rối khôn tả, dầu là người thông minh tuyệt thế, nhưng trong trường hợp khẩn cấp này, nàng không nghĩ ra một phương pháp nào thích nghi nữa.

Phương đông vẫn kim ô từ từ lố dạng, những tia nắng đầu tiên nhuộm hồng cả Liên Hoàn Thao.

Những con đường nhỏ trong sơn cốc vốn tối đen như mực, giờ đây trông rõ hẳn ra. Màu cúc vàng, gặp tia sáng mai trở màu sáng vàng rực rỡ.

Đông Phương Huệ lúc ấy lòng nóng như sốt, lòng nàng đã bối rối càng bối rối thêm. Nàng chợt nghĩ đến nghĩa huynh, miệng lẩm bẩm:

- Không biết nghĩa huynh ta giờ đây mệnh hệ ra sao? Còn ta thì cứ lẩn quẩn mãi trong cái Liên Hoàn Thao khốn nạn này.

Rồi nàng lại nghĩ:

- Giờ ta hãy tìm nơi nào kín đáo núp, để tránh tai mắt của bọn đồ đảng Thiên Tề Giáo. Rồi sau đấy ta hãy liệu cách mà thoát thân.

Nhưng sườn sườn cốc trông dường như có sự sắp đặt trước, nó cao quá mấy mươi trượng mà công lực của nàng thì không sao vượt nổi. Còn tìm một chỗ để ẩn thân thì càng khó hơn, vì những hàng cây mọc sát vào nhau đến nỗi không chen lọt một cánh tay.

Lục lạo một hồi thấy không mang lại một kết quả nào, Đông Phương Huệ lo sợ, trán nàng mồ hôi đã đẫm ướt cả từ khi nào rồi.

Nàng lo sợ cho chính bản thân nàng thì ít, mà lo sợ cho Thượng Chí thì nhiều. Cái con người đã cướp trọn tấm lòng kính yêu của nàng.

Nàng lo sợ không còn được nhìn mặt người yêu trước khi nhắm mắt!...

Đang suy nghĩ miên mang, chợt sau lưng nàng phát ra một tiếng cười khùng khiếp...

Đông Phương Huệ giật mình quay lại. Nàng cảm thấy lạnh toát cả người! Trước mặt nàng một lão già mặc áo vàng chói, chợt mất, lão ta cách nàng không quá một trượng.

Đông Phương Huệ mặt tái nhợt, kinh sợ nghĩ thầm:

- Lão ta đã đến từ bao giờ mà mình không hay, thực khinh công của người này đã đến chỗ tuyệt rồi, nếu lão ra tay đánh lên ắt mạng mình không còn.

Lão già chợt mất nhìn nàng như trên tức nói:

- Tiểu tử! Chắc lục lạo một đêm người đã mệt rồi, cũng nên nghỉ một lúc cho khỏe!

Nghe thế Phương Huệ chấn động cả người, thầm nghĩ:

- Thì ra hành động của ta đêm rồi đã bị họ theo dõi. Ấy thế mà ta nào biết. Bọn này ghê gớm thật.

Qua phút đầu kinh sợ, Phương Huệ lấy lại bình tĩnh hỏi:

- Lão kia! Lão là ai thế?

Lão già một mắt khoáy chỉ cười ha hả đáp:

- Kể ra cũng khá khen cho tiểu tử cả gan. Tiểu tử muốn biết lão phu là ai à? Là Quan Thiên Thần Tích Xương, một trong những hộ pháp phái áo vàng của bốn giáo...

Phương Huệ lẩm bẩm:

- Quan Thiên.... Thần... Tích... Xương?

Tưởng rằng Phương Huệ khiếp sợ, lão cười đắc ý:

- Phải! Chính ta đây.

Bỗng Phương Huệ mím miệng cười:

- Tiểu bối nghĩ tên ấy không phải danh hiệu của người đâu? Nhất định là tiền bối dối rồi.

Lão già một mắt ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Ta không là Quan Thiên Thần Tích Xương thì là gì?

Phương Huệ bình tĩnh đáp:

- Theo tiểu bối thì tiền bối phải có tên là Độc Nhân Thiên Thần mới thích đáng hơn.

Tuy lâm vào chốn nguy hiểm, Đông Phương Huệ cũng không bỏ tính khôi hài.

Còn lão một mắt nghe Đông Phương Huệ nói thế, thì biết mình bị chú ăn mày chế nhạo. Giận đỏ mặt lão ta hét lớn:

- Đồ chó chết! Tử thần đang gọi tên mi, mà mi còn dám nói vậy. Có phải mi vì thằng Lãnh Diện Nhân mà mò vào đây không?

Phương Huệ lộ sắc kinh hãi, nàng nơm nớp lo sợ cho tánh mạng của huynh mình. Buột miệng hỏi:

- Lãnh Diện Nhân bị các người bắt rồi sao?

- Phải! Ai đã vào Liên Hoàn Thao này thì còn mong gì tìm được đường ra.

Nghe thế Phương Huệ lo sợ trong lòng. Nàng nghĩ thầm:

- Tại sao chàng lại vào chi đây?

Nàng liền hỏi:

- Có phải là chàng ta chạy vào đây chẳng?

- Đúng! Hắn đã điên khùng nên lâm vào tử địa. Bây giờ thì tới mi.

Bất cần lời dọa nạt của lão chột, Phương Huệ hỏi:

- Hiện giờ chàng ta ở đâu?

Tiếng đáp lạnh lùng:

- Tử lao! Và mi sẽ cùng hắn tái ngộ trong ấy ngay bây giờ.

Đông Phương Huệ nghe đến đây thì hoảng hốt. Nàng rùng mình lo ngại cho Nghĩa huynh. Không biết Tử Lao ra...

Bổng Quan Thiên Thần Tích Xương cười ha hả nói:

- Lãnh Diện Nhân của mày chỉ còn sống đến lúc mặt trời mọc cách núi một sào thôi.

Đông Phương Huệ thẳng thốt hỏi:

- Người nói sao?... Chàng... chàng...

Lòng Phương Huệ bị chấn động mãnh liệt, nàng đảo lui lại mấy bước mới đứng vững. Óc nàng bỗng hiện lên hình ảnh Hoàng Thượng Chí bị hành hình, nàng nghĩ:

- Chí ca có một công lực thâm hậu như thế mà còn thua thúc thủ, mình làm sao đủ sức giải nguy cho chàng.

Nếu chàng chết đi thì ta sống lại còn vui sướng gì nữa. Thà là ta làm liều một phen may ra cứu chàng được, không thì cũng chết theo chàng còn sung sướng hơn. Nhìn được mặt chàng, tỏ cho chàng rõ lai lịch của ta! Rồi chết thì có chi hạnh phúc bằng...

Phương Huệ nghĩ vậy liền hét lớn một tiếng, vụt mình chạy thẳng vào trong sơn cốc...

Lão già một mắt Quan Thiên Thần Tích Xương hét lớn:

- Mi định đi đâu?

Hét vừa dứt tay lão vươn ra, phóng mình nhanh như cắt, chộp vào vai nàng.

Lão ta là một trong Tứ lão hộ pháp áo vàng. Quyền lực chỉ dưới vợ chồng Giáo Chủ, như thế đủ rõ công lực của lão không phải tầm thường, cái chộp của lão quả nhanh nhẹn phi thường, mang theo một luồng gió cực mạnh.

Đông Phương Huệ lẹ làng tránh sang một bên, nhưng không còn kịp nữa. Vai nàng bị trảo của lão chộp bóp chặt. Bổng nàng khẽ rùn vai uốn mình một cái đã thoát khỏi tay đối phương rồi. Nàng lui lại hơn tám bước.

Lão Quan Thiên Thần Tích Xương giật mình ồ một tiếng! Lão cảm thấy khi tay lão vừa chộp vào vai chú ăn mày, thì bỗng vai chú ta trở nên mềm và trơn trượt không sao giữ nổi. Lão kinh hãi thầm nghĩ:

- Không ngờ tiểu tử này lại luyện được một võ công quái gở thế! Quả khó tin được.

Đông Phương Huệ vì nhớ có bảo y tùy thân nên không bị bắt, nhưng cái chộp của đối phương trăm phần dũng mãnh, hàm chứa một công lực thâm hậu, nên vai nàng tê buốt vì đau đớn.

Qua phút ngắn ngủi, Quan Thiên Thần Tích Xương bật cười, một tiếng khô khan, dùng một thân pháp thật kỳ ảo lướt tới vùng chưởng định đánh...

Bỗng nhiên từ đâu phát ra một giọng thánh thót:

- Hộ pháp hãy đình thủ!

Tiếng nói ấy dường như hàm chứa một qui luật tuyệt đối. Lão già một mắt vội dừng tay, ngược mắt nhìn lên thì thấy một người đàn bà từ trước tiến lại.

Lão già liền vòng tay, cúi đầu tỏ vẻ cung kính:

- Có thuộc hạ đây! Phu nhân có điều gì dạy bảo?

Phu nhân mặt nghiêm trang, lạnh lùng ra lệnh:

- Đã đến giờ hành quyết, người mau về sửa soạn. Thằng nhãi ranh này để đó ta liệu.

Cúi đầu cung kính, lão một mắt đáp:

- Xin tuân lệnh!

Lão cúi đầu lùi lại ba bước mới dám quay lưng phóng mình vào sơn cốc.

Đông Phương Huệ nghe nói giờ hành quyết đã đến thì sốt ruột. Nàng kêu lên một tiếng đau đớn rồi phóng mình theo Quan Thiên Thần Tích Xương để vào sơn cốc.

- Đứng lại Tiểu tử!

Tiếng gọi vừa dứt, thì thân hình của Phương Huệ đã bị một luồng gió đánh ngã nhào xuống đất.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh không nói thêm một lời khế lách mình một cái đã tiên sát người Đông Phương Huệ, vươn tay chộp vào mạch môn ở tay Phương Huệ, Bà ta ra tay nhanh nhẹn phi phàm.

Đông Phương Huệ cảm thấy toàn thân bủn rủn không sao cử động được.

Như hiểu rõ bí mật trong người chú ăn mày, Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh luôn qua lớp bảo y khế điểm một cái. Đông Phương Huệ rú lên, một tiếng đau đớn rồi ngất lịm.

oOo

Lại nói về Hoàng Thượng Chí, khi bị mẹ chàng đánh một chưởng trào máu miệng, lại bị điểm hết mấy đạo huyết khiến chàng không còn hiểu gì nữa. Sau một thời gian khá lâu chàng dần dần tỉnh lại, thần trí trở lại bình thường.

Cái cảm giác đầu tiên là một mùi hôi tanh khiến chàng phát bợn mửa. Chàng thấy ngọt ngào khó thở, sự ẩm thấp này làm chàng khó chịu.

Chàng từ từ mở mắt, một màu đen tràn vào mắt, cái bóng tối ấy chàng cảm thấy nó dày đặc và vô tận. Chàng tự nghĩ:

- Đây là đâu?

Sau khi đã quen với bóng tối, mắt chàng bắt đầu nhìn được những sự vật chung quanh. Chàng tự hỏi:

- Không lẽ đây là địa ngục và ta đã chết?

Chỗ chàng đang ngồi là một gian nhà đá vuông vức, rộng khoảng năm trượng. Chàng thấy có nhiều bóng đen lúc nhúc quanh mình và phát ra tiếng leng keng của sắt chạm vào đá, tiếng sột soạt như tiếng của dây xích kéo lên dưới sàn đá. Những bóng đen ấy chẳng khác nào ma quỷ.

Bỗng từ trong người phát ra một luồng hơi lạnh, Thượng Chí vội nép mình sát tường. Cử động ấy phát ra tiếng tang tang, thì ra tay chàng đã bị xích lại từ hồi nào rồi, và tiếng vừa mới phát ra ấy là tiếng dây xích sắt chạm vào thêm đá lạnh. Rồi cảm thấy trên vai nặng nặng, chàng đưa tay sờ, thì ra trên cổ chàng còn mang một chiếc gông, buộc vào một sợi dây xích treo từ nóc nhà xuống.

Lúc bấy giờ chàng mới biết mình bị giam và chàng đoán có lẽ những bóng đen kia cũng cùng chung số phận với chàng.

Nhìn những bóng người ủ rũ, lòng Thượng Chí bỗng dâng trào một niềm xúc động mẫn liệt. Chàng thương xót cho số phận mình và thương hại những người cùng cảnh ngộ.

Bất giác Hoàng Thượng Chí kêu lên ảo não:

- Phên này chắc ta phải thiệt mạng nơi đây rồi!

Chàng đau khổ vì cái chết quá thảm thiết và vô nghĩa.

Chàng đau lòng than rằng:

- Ta không ngờ người lại tàn ác thế! Nhấn tâm hại đứa con ruột thịt của mình.

Tiếng than của chàng phát ra nghe thật não nùng khiến ngót ba chục người trong gian nhà đá đều ngẩn người nhìn về phía chàng. Nhưng không một lời hỏi han, có lẽ họ đã bị hành hạ đến kiệt sức rồi.

Gian nhà đá trở về cái yên lặng cố hữu của nó, sự lạnh lùng bao trùm cả tử ngục.

Hoàng Thượng Chí nhắm nghiền mắt lại, bao hình ảnh đau thương của gia đình hiện về.

Cái đêm mưa bão ấy! Sự thúc chàng là Độc Long Thủ Trương Thông đã không ngại ngừng mưa gió, dẫn chàng về Hoàng gia trang nhà chàng...

Đồng xương khô trong Hoàng gia trang chàng được biết là của phụ thân.

Thân thể của chàng thật hải hùng...

Hình ảnh vị sư thúc khả kính tự vận trước hài cốt của thân phụ chàng thật là bi thương khủng khiếp...

... Cả trăm đồng xương khô của gia quyến chàng ngổn ngang cả Hoàng gia trang, không được chôn cất.

... Còn chàng thì quyết chí phục thù, mà kẻ thù chàng lại là Quỉ Bảo chủ nhân, một nhân vật khủng khiếp giang hồ...

Hình ảnh chú ăn mày Đông Phương Huệ nổi bật lên với buổi lễ kết tình bằng hữu...

... Khu rừng kỳ bí với xác chết của Linh Qui Thượng Nhân và con rùa thần...

... Rồi cuộc xông pha nơi Quỉ Bảo...

Hoàng Thượng Chí cảm thấy những bóng hình của dĩ vãng ấy sẽ không bao giờ phai mờ trong trí chàng.

Chàng chợt nghĩ:

- Mình còn thiếu Ngô Tiểu My, con gái của Bát Nghĩa bang chủ một món nợ cứu tử...

- Thiếu con người, người thần bí Thất Hồn Nhân một ân huệ chưa đền...

- Tình nghĩa của chú ăn mày Đông Phương Huệ với ta thực là bao la...

Lòng chàng càng quặn thắt khi nghĩ đến mẹ chàng, Thái Hằng Nga Vương Thúc Anh...

Những ý nghĩ cứ dồn dập đấu trí chàng, đầu óc quay cuồng, Thượng Chí muốn hét lớn lên cho đỡ căm giận.

Vẫn khùng khiếp!

Vẫn lạnh lùng như địa ngục!

Thượng Chí lẩm bẩm một mình:

- Ta chết như vậy thật uất hận, ơn chưa đền, nghĩa chưa đáp, ân thù còn nặng đôi vai. Ta phải xóa bỏ tất cả sao? Vô lý! Vô lý ngàn lần! Ta không thể chết được!... Định mệnh ơi! Sao mà ngang trái thế này, sao mà tàn nhẫn đến thế ấy!...

Tiếng chàng uất nghẹn trong cổ, đôi dòng lệ từ từ leo xuống má chàng.

Đột nhiên từ đâu phát ra một tiếng két khô khan, một vệt sáng theo một lỗ nhỏ trên tường lọt vào. Thượng Chí ngạc nhiên vì nhận thấy thoáng có bóng người len vào, trông hình dáng quen quen. Lại thêm một tiếng két nữa, vệt ánh sáng từ từ chìm trong bóng tối. Đâu đây có tiếng thở dài rất khẽ.

Hoàng Thượng Chí chợt nghĩ:

- Phải rồi! Người này có thể là Thể Điệp Lý Vân Hương lắm! Té ra đây là lao xá của Thiên Tề Giáo.

Hoàng Thượng Chí thiếu chút nữa kêu lên một tiếng. Trí chàng lóe một tia sáng.

Chàng lẩm bẩm:

- Ta phải thoát.

Chàng thâm vận công nhận thấy công lực mình vẫn còn sung mãn. Chàng hài lòng vô cùng.

Thượng Chí vừa định đứng dậy. Bỗng nghe có tiếng nói nhỏ như muỗi vo vo:

- Thượng Chí hãy ngồi xuống, không được cử động.

Hoàng Thượng Chí bị chấn động mạnh; chàng thâm nghĩ:

- Rõ ràng là người gọi tên ta, sao kỳ quặc thế?

Chàng đưa mắt quan sát chung quanh, nhưng tuyệt nhiên không khám phá ra tiếng nói từ đâu phát ra. Thượng Chí cả kinh, nhủ thầm:

- Ta phải cẩn thận mới được, người đã dùng được thuật Truyền Âm Nhập Mật không phải là kẻ tầm thường đâu.

- Lãnh Diện Nhân hãy ngồi yên chớ có động thủ.

Vẫn cái giọng ấy phát ra một lần nữa.

Thượng Chí cảm thấy trong lời nói không có ý tà nguy, hơn nữa cái giọng ấy lại hàm chứa một cái gì nghiêm trang. Chàng tức khắc ngồi xuống bất động theo lời của kẻ bí mật.

Động tánh tò mò, Hoàng Thượng Chí cất tiếng hỏi khẽ:

- Người phát ra tiếng ấy là ai?

Giọng nói bí mật đáp:

- Ta à? Con người mặt lạnh kia thật không nhận ra tiếng ai chẳng?

- Ta nghe hơi quen quen, nhưng chịu...

- Thật người đáng trách thật, ta là Hữu Tâm Nhân đây.

Không dừng được, tim Thượng Chí đập thành thịch. Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Cũng là Hữu Tâm Nhân nữa!

Cân cứ vào hành động của nàng trong quá khứ thì quả không có gì là tà nguy! Nhưng tại sao nàng lại lọt vào ngực thất của Liên Hoàn Tháo này. Phải chăng là người của Thiên Tề Giáo.

Những ý nghĩ ấy làm Thượng Chí lo ngại thêm. Bỗng chàng hỏi:

- Có phải người thật là Hữu Tâm Nhân không?

- Nếu không thực, thì giả sao?

Làm như không nghe câu mỉa mai này, Thượng Chí hỏi:

- Hiện giờ cô nương ở đâu?

Tiếng đáp lạnh lùng:

- Tử lao?

Thượng Chí há hốc mồm:

- Tử lao? Sao lại gọi là Tử lao? Không lẽ cô nương và tôi cùng ở tử lao chẳng?

- Phải! Chúng ta hiện ở trong tử lao của Thiên Tề Giáo.

Thượng Chí không khỏi kinh hồn. Bỗng nghĩ đến sự xuất hiện đột ngột của Hữu Tâm Nhân. Chàng hỏi:

- Mà tại sao quý cô nương lại đến đây?

- Điều ấy ta không thể nói người rõ ngay bây giờ được.

Hoàng Thượng Chí nuốt nước bọt đánh ực một tiếng. Chàng muốn rõ có phải nàng ta vì cứu chàng mà đến đây chăng? Nhưng vốn có tánh lãnh đạm và ngạo mạn Thượng Chí không thốt được câu ấy.

Chàng lại hỏi:

- Tại đây nhốt những ai?
- Những kẻ sắp bị hành quyết!

Hoàng Thượng Chí hít mạnh một cái, lấy bình tĩnh, chàng mỉm cười chua chát lòng thầm nghĩ:

- Ta là kẻ đang chờ chết.

Nghĩ đến phải chết tại đây, Thượng Chí hầm hực hỏi lại:

- Cô nương bảo thế có nghĩa là ta cũng đang chờ chết sao?
- Phải, những người bị nhốt nơi đây, hoặc kẻ đầu đầu của Thiên Tề Giáo, hoặc những Giáo chúng bị phạm tội, giờ phút này chỉ là giờ phút sau cùng của cuộc đời họ. Mà trong đó có Lãnh Diện Nhân.

Qua lời đối đáp, Thượng Chí xác nhận là lời của Hữu Tâm Nhân không phải đùa. Chàng cảm thấy cái chết đã kề bên nên lạnh lùng hỏi:

- Còn cô nương ắt đã có mục đích khi đến tử lao này?

Như đã đoán trước câu hỏi của Hoàng Thượng Chí, Hữu Tâm Nhân đáp:

- Lãnh Diện Nhân hỏi rất đúng, dĩ nhiên ta không phải đến đây để chơi. Nhưng việc ấy hãy gác lại, giờ đến ta mong người chớ có cử động gì hết, giả cách như một kẻ đã mất hết công lực rồi vậy.

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao phải làm thế?

Hữu Tâm Nhân liền giải thích:

- Phạm những ai đã vào tử lao này rồi thì đều bị phế hết võ công để trừ việc bất trắc có thể xảy ra.
- Nhưng tại sao?
- Phải, nhưng tôi với Lãnh Diện Nhân không sao cả, ngày sau người sẽ rõ tại sao. Đây cũng do sự sắp xếp của Thất Hồn Nhân, chứ ta không phải tự tiện mà đến đây, đối khẩu cùng Lãnh Diện Nhân đâu.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên nói:

- Thất Hồn Nhân! Sao lại Thất Hồn Nhân? Vậy thì cô nương lần này cũng chỉ là kẻ thừa hành của Thất Hồn Nhân?

- Đúng như vậy?

Thượng Chí bỗng nói:

- Tôi muốn hỏi cô nương một việc.

- Việc gì?

- Hiện giờ nghĩa đệ của tôi là Đông Phương Huệ ở đâu? Mệnh hệ ra sao?

Hữu Tâm Nhân cố nén tiếng thở dài đáp:

- Sanh mệnh của chú ấy không sao cả...

- Nhưng em tôi ở đâu?

- Trong bộ sách của Liên Hoàn Thao, nhưng đã có sự hỗ trợ của Thất Hồn Nhân rồi, không còn phải lo nữa.

Thượng Chí nhẹ nhõm người, chàng hỏi:

- Quả có Thất Hồn Nhân xuất hiện?

- Thôi, người chớ cứ lảm nhảm mãi, phải biết rằng người chỉ còn sống được hai giờ nữa thôi.

Thượng Chí giật mình hỏi lại:

- Sao? Cô nương nói sao?

- Tôi nói Lãnh Diện Nhân chỉ còn hai giờ sống sót cuối cùng này thôi, bây giờ là giờ Sửu, đến giờ Mão thì ba mươi một người tử tội này kể cả người nữa là ba mươi hai, sẽ bị xử tử.

Tim Thượng Chí đập mạnh như muốn phá tan lồng ngực, một luồng ác khí từ ngực xông lên khiến chàng choáng váng.

Chàng nghiêng răng ken két lẩm bẩm:

- Hừ! Ta không ngờ lại phải chết dưới tay người mẹ ruột tâm độc này.

Thượng Chí cứ nghĩ rằng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh đánh chàng học máu là đã quá lắm rồi. Chàng không thể nào ngờ mẹ chàng lại cố ý hại chàng như thế này.

Thượng Chí trở nên lạnh lùng hỏi:

- Hành quyết bằng cách nào?

- Theo qui luật của Thiên Tề Giáo thì vì nhớ đến công ơn của tạo hóa, nên không nỡ phân thân, không muốn có máu chảy, nghĩa là được toàn thân.

Mỗi kẻ tử tù phải uống một liều thuốc độc và sẽ chết liền sau đó, vì thuốc độc rất mạnh, thân xác sẽ được chôn dưới những hàng sơn cốc của Liên Hoàn Thao.

- Chết vì độc được?

- Phải! Vì độc được! Những ai vào tử lao rồi, thì chỉ có một lối thoát duy nhất là uống lấy. Có nghĩa là chỉ có chết mới ra được tử lao này. Thế thì Lãnh Diện Nhân khó thoát khỏi.

Hoàng Thượng Chí dùng giọng mũi hừ một tiếng lạnh lùng.

Hữu Tâm Nhân nói tiếp:

- Tử lao này được xây sâu dưới đất, miệng lao có nhiều lớp cửa mỗi lớp cửa lại có một cơ quan điều khiển bằng máy móc và có hàng trăm cao thủ canh gác ngày đêm. Hơn nữa sau khi đã uống thuốc độc rồi còn bị điểm vào tử huyết. Như thế không một tử tù nào sống sót khi rời tử lao này. Sự may mắn không bao giờ xảy ra ở đây.

Hoàng Thượng Chí bốc giận:

- Thế ra cô nương đến đây chỉ nói cho tôi biết mấy điều ấy thôi sao? Tôi cũng nói thực với cô nương là Lãnh Diện Nhân không coi cái chết ra gì cả.

Hữu Tâm Nhân tỏ vẻ khâm phục nói:

- Xin chớ hiểu lầm! Tôi muốn nói là Lãnh Diện Nhân sẽ có người cứu thoát.

Hừ một tiếng lạnh lùng, Thượng Chí nói:

- Chết sống đều do ở số mạng. Ta không cần ai phải cứu cả.

- Người không cần mạng sống, nhưng có người khác cần người sống...

Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Ai?

- Thất Hồn Nhân!

- Tại sao lại Thất Hồn Nhân?

- Không biết! Ngày sau người hãy tự tìm mà hiểu. Người chỉ biết rằng vì sinh mạng của người mà Thất Hồn Nhân phải chịu một giá rất đắt!...

Hoàng Thượng Chí càng lúc càng ngạc nhiên, tâm chí chàng mù mịt buột miệng hỏi:

- Sao? Vì mạng sống của tôi mà người phải chịu một giá rất đắt à?
- Đúng thế!
- Lý do nào thúc đẩy Thất Hồn Nhân phải hành động như thế?

Vẫn cái giọng bí mật muôn thuở, Hữu Tâm Nhân đáp:

- Hiện giờ không tiện nói ra.

Hoàng Thượng Chí câm miệng không thốt được lời nào. Câu chuyện vừa rắc rối vô cùng mà chàng không sao đoán nổi. Chàng nghĩ:

- Nhất định giữa ta, Thất Hồn Nhân phải có một mối liên hệ nào đó, mới khiến người hành động lạ lùng như thế.

Lòng Thượng Chí bỗng thấy xúc động mãnh liệt. Nhưng vốn mang trong người một dòng máu lãnh đạm, ngạo nghễ, không chịu nhờ ai, mặc dầu biết hành động của Thất Hồn Nhân như thế, là vì người ấy có lòng thương mình.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy mình bị sỉ nhục. Chàng muốn gầm thét cho nguôi giận, nhưng lại cố nén. Chàng cất tiếng hỏi với giọng run run:

- Có phải cô nương bảo chỉ có chết mới thoát khỏi nơi này phải không?
- Phải, nhưng sao người lại hỏi thế?

Thượng Chí hự một tiếng:

- Tôi đã tìm được phương cách thoát khỏi đây rồi.

- o O o -